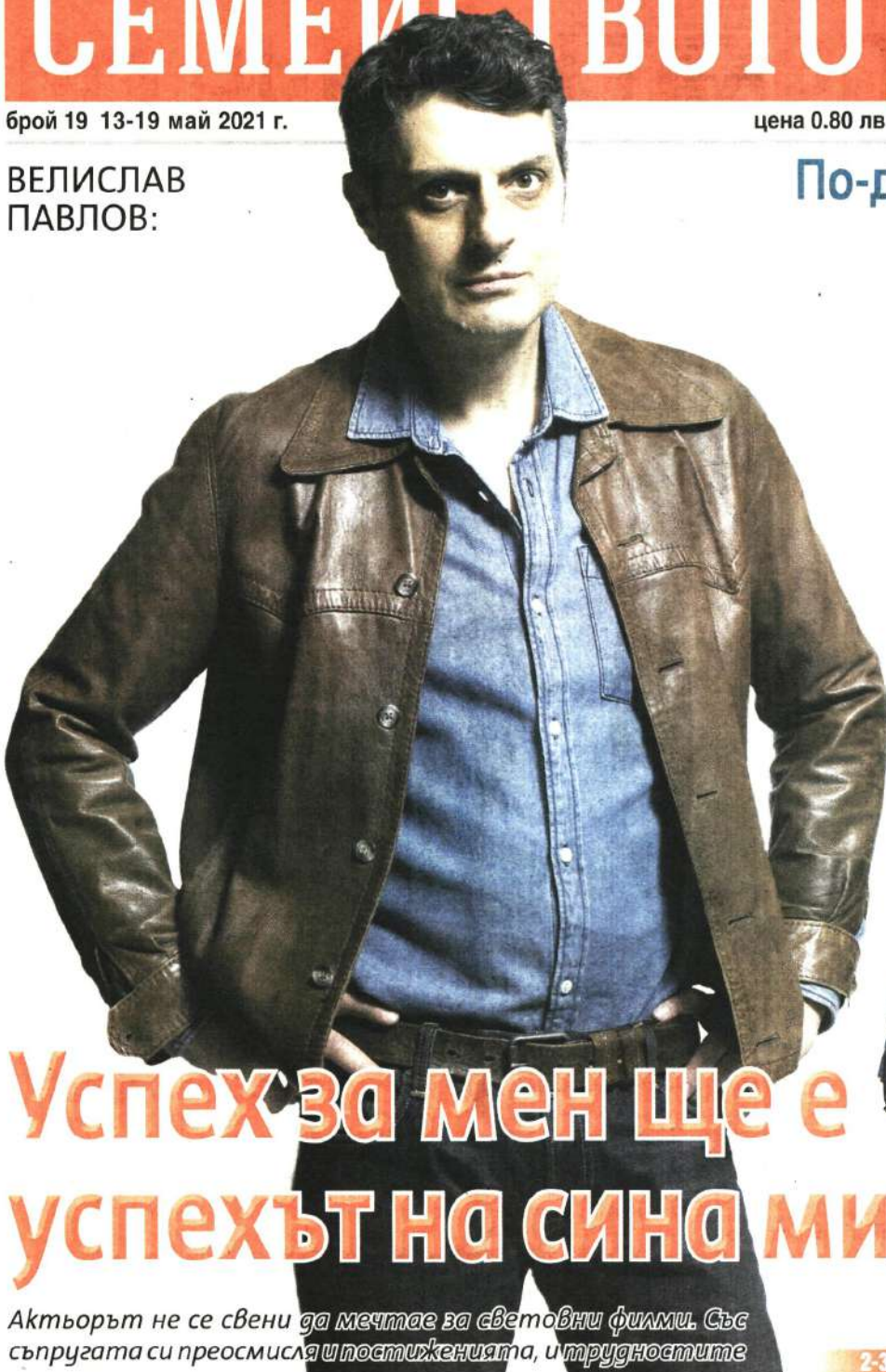

Всичко за СЕМЕЙСТВОТО

брой 19 13-19 май 2021 г.

цена 0.80 лв.

ВЕЛИСЛАВ
ПАВЛОВ:

Успех за мен ще е успехът на сина ми

Актьорът не се свени да мечтае за световни филми. Със съпругата си преосмисля и постиженията, и трудностите

КАРИЕРА

Работата да ви ощастливява? По-добре търсете смисъл

7

ПРИЛОЖНА
ПСИХОЛОГИЯ

Никога няма мъж за г-жа Идеална

8

Панталоните - дълги колкото си искате

2-3

14

НАРЪЧНИК ЗА РОДИТЕЛИ

Ако чуete "Ти си лоша майка, мразяте!"

10

Тайните на тийнейджърския мозък

9

ВЕЛИСЛАВ ПАВЛОВ:

Успех за мен ще е успехът на сина ми

Актьорът не се свени да мечтае за световни проекти. Със съпругата си актриса преосмисля и постиженията, и трудностите

Актьорът Велислав Павлов не може да се оплаче от липса на работа по време на пандемията. В момента го гледаме в сериала „Порталът“ по БНТ, текат и последните епизоди на „Откраднат живот“ по „Нова телевизия“, където д-р Марио Ковачев очаква бебе. В кинозалоните тръгва филмът „Засука свят“ на Мариус Куркински, където Павлов също участва. Оказва се, че и по празниците рететира усилено, предстоят му две театрални премиери.

Неслучайно режисьорите все му дават роли на вългъбен и мрачен мъж, които трудно допуска другите до себе си. Такъв е и в реалния живот. Обмисля дълго думите си, иска да е сигурен, че е казал точно каквото мисли.

- Връщате се към театъра, май го бяхте поизоставили?

- Да, така се получи. Работя по два независими проекта - в Студентския дом и в театър „Азарян“. Напоследък не мога да се оплача от липса на работа. Много съм благодарен. Особено в „Откраднат живот“ работихме усилено, там беше възможно да се снима почти без прекъсване, защото сме в студио.

- Ще ви липсва ли д-р Марио Ковачев?

- Не мога да кажа, че ще ми липсва. Но като се обърна назад, си спомням с приятни чувства за сериала. Така че всичко е наред. Мисля, че сме свършили добра работа. Дадох доста на този проект.

- А за „Порталът“ какви са чувствата ви? Отзивите са страхотни.

- Да, много се радвам, че зрителият го харесват.

Има все още някаква възбуда,

макар че вече всичко е извън нашия контрол. Приятно е, че предстои среща със зрители. Сериалът беше направен с много внимание и много работа, със старание и любов. Мисля, че това ще откликне в хората.

- Ако можете да се върнете във времето като героя си в „Порталът“, къде бихте отишли?

- Не съм мислил по този въпрос. Човек пътува във времето в мислите си. Сънуването на детството и „пътуването“ към него са неща, които подсъзнателно или не, постоянно правя. Като малък четях много книги, обичах да ходя на кино. Такива ми бяха интересите и логично продължих в тази посока. Берковица беше хубав град, все още пълен с хора. Сега вече е доста празно.

- Къде се намерихте със сценариста Матей Константинов и с режисьора Илиян Джебелевков?

- В техния офис. Преди няколко години им се обадох да им дам материали с филми, които съм снимал, за да бъдат в картотеката на „Мирамар“. След това ме извикаха на проби за „Вездесъщият“, дадох ми да чета сценария. Всъщност сега си спомням, че за първи път сме се видели на снимките на „Дзифи“, където те бяха продуценти, а аз имах една малка роля. Явор Гърдев ме беше взел.

- Какво е чувството да пишат роли за

Велислав Павлов е роден на 16 януари 1974 г. в Берковица. Завършва актьорско майсторство в НБУ през 2001 г. при Възкресия Вихърова. Още като студент играе в Младешкия театър и в Народния. Снимал се е в над 50 чуждестранни продукции. Играе главната роля във филма „Вездесъщият“. Става популярен за широката публика с ролята на д-р Марио Ковачев в сериала „Откраднат живот“ по „Нова телевизия“. В момента го гледаме и в поредицата „Порталът“ на БНТ. Играе в новия филм „Засука свят“ на Мариус Куркински.

Съпругата му Юлиана Сайска е актриса. Имат син Йоан на 9 години.

С екранната си половинка Диана Димитрова в „Откраднат живот“

вас? И за „Вездесъщият“, и за „Порталът“ са писали с мисълта, че ще ги играете вие.

- Много е приятно, не мога да си изкривя душата. Приятно е вниманието, че има хора от професията, които искат да работят с теб, специално с теб. Това е

много възнаграждаващо.

Иначе е и голяма отговорност, но аз гледам да не го мисля. Защото човек трябва да е релаксиран като снима, за да е спокоен. Но, да, приятно е много.

- Сякаш „Вездесъщият“ стана крайъгълен камък в кариерата ви?

- Така се получи наистина. Съвсем естествено нещата се стекоха дотам. Вече имах достатъчно опит пред камера, бях на достатъчно зряла възраст. Но то е закономерно някак си. Да, важен момент е в кариерата ми.

- С този филм стигнахте и до Холивуд, как беше приет там?

- Бяхме 10 дни с част от екипа на „Мирамар“. Присъствахме на 4 прожекции, след това имахме срещи с въпроси и отговори. Отзивите бяха много добри. Не съм очаквал, че ще са лоши, но не съм и очаквал така добре да бъде разбран. Споделяха, че е

много добър филм, с добра актьорска игра. Много е обнадеждаващо, явно сме направили история, която не е само българска. Тя, темата е универсална, но можеше филмът да не е направен така. Доволен съм. Сега от няколко дни филмът е вкаран и в НВО. Ще го видят още хора на хубаво качество.

- Сякаш има отварине на българското кино, харесвате ли това, което се случва?

- О, да! Абсолютно харесвам посоката. Дойде едно

ново поколение, което не иска да чака

като преди по 10 години да му дойде редът, за да направи филм. Снимат с по-малко пари, резултатът невинаги е перфектен, но те го знаят. Важното е да се работи, защото опитът и качеството идват само с работа. Количеството ще доведе до качество. Имаме шанс да растем. Съвсем нормално е, публиката иска български филми. То това е - артистите имаме нужда от публика, за да си казваме някакви неща. Това е мисълта.

- В „Засука свят“ каква е ролята ви?

- Играя търговец от малко неясен произход. Има връзка с главния герой, който се

играе от Мариус Куркински. Прекаква го с едни пари. Различен филм, в епоха поне 100 години назад. Снимахме в Родопите няколко дни. Съвсем друг език. Надявам се хората да го харесат, защото и той е правен с много любов.

- Как се работи с Мариус?

- Работи се леко. Той знае какво иска и води актьорите. В същото време е много отворен и готов за неща, които ние му предлагаме. Вярва в тая химия, която се случва по време на работа, тази метафизика на случването на нещата, в енергията на всички замесени. И се получават хубави неща. Така се работи с него - отдалено и много приятно.

- А с него къде се намерихте, имате няколко проекта и в театъра?

- Той дойде да гледа през 2000 г. моето първо представление на професионална сцена, постановката на Десислава Шпатова „Идиот“ в Младешкия театър. Бях трети курс студент. Няколко месеца по-късно ми се обади с предложение за роля в „Кралят Елен“ в Народния театър. Беше невероятно, много голям момент. По-щастлив и въодушевен рядко съм се чувствал.

- Трудно човек може сам да каже за себе си, но с какво ги привличате толкова режисьорите?

- Със сигурност не мога да кажа какво е, но то и

не е интересно никак си да се казва.

Работил съм по няколко пъти и с Мариус, и с „Мирамар“. То е и някаква лоялност, някаква истина, която давам в работата си. А и в общуването. При нас не е като на Запад, където не е нужна никаква интеракция, не е нужно толкова да се общува извън снимките. Просто някой идва и си свършва работата. Тук се работи по различен начин и не е никак лошо да е така. У нас стават някакви групи, някакви общности от съмишленици.

- Аз като зрител виждам някаква дълбочина във вас.

- Ами ето, вие имате някакъв отговор. Обичам да ровя на дълбоко, правилно сте ме устелили.

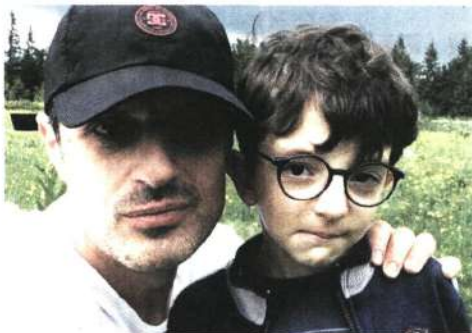
- Не е ли опасно това?

- Понякога може да е и опасно. Имало е роли, които доста дълго време стоят някъде около мен. Не само ролята, въобще целият проект. Някой път са добри такива неща, друг път излизат от контрол. Страшно е, но е хубаво. Това е част от магията на професията. Не го правя нарочно. Не съм от тези, дето твърдят, че стоят потопени в образа. Просто самото случване е нещо по-голямо от теб. И понякога си те влачи, стои с теб, ти стоиш с него. Някаква необяснима с думи ситуация е.

- Все мрачни роли ви дават, не ви ли се играе нещо по-лекичко?

- Ето сега в „Порталът“ героят ми Крум Бонев е различен, поне на мен така ми се струва. Търпя зрителите ще гледат. Има актьори за всичко. На едни се смееш, като ги гледаш. Явно аз съм от другите, дето те карат да дълбаеш.

Бъдещият кларинетист вече е опитал и от киното

- Учи ли се тази магия хем да изразите себе си, хем да сте някой друг?

- Идва отвътре със сигурност. Само че ученето и четенето на някакви книги помага. Но най-вече говоренето с хора, които са в професията, гледането как те го правят. То това е ученето. Без това не може. Хубаво е да ти идва отвътре, но има и умения, които се усвояват.

Дисциплина е актьорството, определено.

- Кои са учителите, които ви изградиха като актьор?

- Всички режисьори, с които съм работил в театъра. И то в началото на кариерата ми. Десислава Шпагова, Маринус, Александър Морфов, сигурно ще забравя някого. Учителите ми от НБУ също - Възкресия Вихрова, Зарко Узунов.

Лесен избор ли беше актьорството?

- Беше много сигурен избор. Много исках да ми се случи. Не съм се колебал между други неща. За моя радост получих огромна подкрепа от близките ми - от родителите ми, от по-голямата ми сестра. Всички много са се грижили да имам шанс да уча, да могат да се случат нещата.

- Явно много сте го искали, шом не сте се отказали след неуспеха в НАТФИЗ?

- Така е, наистина. Човек, като е толкова млад, гледа по-леко на нещата. Знаеш, че имаш време пред теб. Другото е някакъв инат и сигурност вътре в мен, че искам да го правя и че ще мога да го правя. И огромно желание. Винаги съм бил доволен, че така се развива нещата.

Делите ли се между киното и театъра?

- Много е сложен този въпрос, човек мисли за това. И двете са много големи. Усещането е различно. Работата и в киното, и в театъра дава много. Колкото и да са различни, могат и да си приличат. Аз поне гледам да си взаимодействат, едното да храни другото, когато трябва. Така че много ми харесва и едното, и другото.

Добавиха ли опит чуждите продукции, в които сте се снимал?

- Огромен опит. Чуждите продукции имат изцяло заслугата за опита ми пред камера. Това нещо се учи с правене, няма друг начин. Така е и в киното, и в театъра. И то с правене насериозно, с игра пред публика и със снимане в сериозни продукции. В тези филми първо бяха малки роли, после малко по-големи. Имаше някакъв интензитет, за няколко години снимах доста. Като наблюдаваш и играеш с актьори от една от водещите школи в света, много обогатява. Не казвам, че е лесно, но е много важно.

Чуждите продукции изиграха огромна роля за киното в България

въобще, защото направиха поне две поколения от оператори, осветители, от всички по веригата, които сега работят по българските филми. Университетите предлагат смешни условия за учене на тези неща. Слава Богу, че ги имаше и ги има все още. Сигурен съм, че ще помагат на още хора. Освен с пари.

- Няма ли тъга, когато от олямата

Съе съпругата си Юлиана Сайска и режисьора на „Порталът“ Илиян Джебелеков

Минеш ли портала, попадеш на манифестация през 1979 г.

Екипът на „Рибарят и неговата душа“ след представление 200 в Театър 199

В технологичния свят на „Вездещият“ хوليوудска машина влезете в нашата малко по-светичка и по-бедничка?

- Не малко, много по-бедна и свита. Има, разбира се. Но иначе бих изгубил връзка с реалността, а е важно човек да я има. Например във всеки американски филм, в който съм снимал, съм имал собствена каравана. За българските филми това е нещо немислимо, забравено е като вариант. Има хора, които правят българско кино и не знаят за това нещо. И всичко е от бедността, от свиване на бюджет. Разликата е голяма, но като обгрижване. Иначе работата си е работа. Актьорите са еднакви навсякъде.

- Снимали сте с доста звезди, допускаха ли ви до себе си?

- Повечето да. Тези, които бяха най-известни, бяха най-отворени. Добрите актьори, талантливите хора са особена порода. Те търсят хора като себе си и като ги намерят, което е рядко все пак, обдуват с голямо желание и жажда. И в това няма значение дали си американец с къща за 5 милиона долара или живееш в панелка и плащаш 500 лева наем.

Най-добрите имат нух към себеподобните.

Общувал съм много приятно с тях. Не само аз, а и други мои колеги. Случвало се е с Вал Килмър, Жан Клод ван Дам, Антонио Бандерас, Морган Фрийман и много други. Спомням си срещите с Том Харди, преди да стане голяма звезда. Доста общо намерихме

с актьора Робърт Форстър, изиграл полица от култовия филм на Квентин Тарантино „Джаки Браун“. Говорихме си, че неговият актьорски път е подобен на моя. В бизнеса е от години, но някак Тарантино и „Джаки Браун“ му дават онези популярност, която води до ново, по-високо ниво на работа. Ролята на Емил Борилов във „Вездещият“ даде нов тласък и в моя живот.

- Актьорите са със силно его, а казвате, че сте доста срамежлив. Преодоляхте ли го?

- До голяма степен. Това е белег на младостта, на несигурността. Сега не бих казал, че съм срамежлив. Но и аз

говоря за един друг срам.

То е особена чувствителност, която има нещо общо с интровертното. Нямам нужда през цялото време да съм център на вниманието, за това говоря. То е част от характера.

- Май бягате от популярността?

- Не е така. Покрай „Порталът“ давам непрекъснато интервюта. Това си говорихме с жена ми, че имам нужда да си почина от себе си. Но сега просто има повод. Когато няма, за какво да се показвам. Аз съм актьор най-вече, не съм публична личност, която е известна, щото е известна. Искам хората да обсъждат работата ми. И някак си да са впечатлени от нея, а не от личния ми живот. Какво правя в него, трябва да си е моя работа и не е за пред всички. Само да ръсва някакви мъдрости не е много моето. Предпочитам с приятелите да ги споделям.

- Кое е най-опасно за един актьор?

- Страхът е много опасно нещо. Да подходиш към роля с предубеждение е много опасно, защото те прави сляп и се задоволяваш с малко или с нещо, което си решил, че си измислил, а пък то е незначително или глупаво.

Липсата на любопитство е опасна.

И клишетата, разбира се. От това гледам да се пази.

- Кога пораства един мъж?

- Когато се примири с детството, остави го някъде и започне да живее в реалността. За всички мъже е различно и при всички положения е свързано с някакви отговорности. С любов и с други хора. На който когато му се случи. Макар че при актьорите е по-различно. Там порастването също е малко

опасно, родее се със суката.

- Какво е да играеш с половинката си на сцената?

- В моя случай е много задължаващо. Защото моята половинка е много талантлив човек, с огромно въображение и различна. Това те прави винаги нащрек. Но пък е много добър партньор, така че е интересно.

- Помага ли на връзката ви това, че сте актьори и двамата?

- Според мен да. Защото се разбираме в моментите, когато е трудно. А и когато нещо е успешно. Защото често са неща, които са невидими за публиката и за обикновените хора. Помага да се преживяват, да се преосмислят и въобще да се преработят тези неща.

- Ще дадете ли Йоан на сцената?

- Той сега е на 9. Надявам се след 10-ина години да съм спокоен, ако той поиска. Нещата в професията да са тръгнали на добре. Йоан се занимава с музика, което също е сцена. Така че той по някакъв начин е там вече. Има някакъв малък опит със снимането. В първия епизод на „Порталът“ изигра героя ми като дете. Видя колко е тежко и при всички положения

не кипи от ентузиазъм.

Засега нещата текат нормално. Каквото поиска, това ще прави. За мен е важно да расте свободен и без страх, да има отговорността да си поема рисковете и решенията. Родителите сме да помагаме.

- Какво ще е успех за вас?

- Минал съм през няколко периода, в които съм си давал сметка, че което съм искал, съм го случвал. Казвал съм си: „Ето това е успех“. Така че съм спокоен, нямам някакво чувство за неудовлетвореност. Надявам да продължава така. Де да знам, може би ще е успех един ден да има книги за мен и работата ми е тя да се продава на различни езици. Шегувам се, разбира се. Но аз не се задоволявам с малко. Надявам се наистина да имам шанс да работя с хора на световно ниво. Това може да се случи и тук в България. Просто да е голямо ниво, да си комуникира с целия свят. Без да е грандоманско, искам да ми се случват значими проекти. Пък каквото стане. Успех, разбира се, ще бъде и семейството ми. Да сме все така щастливи, че минаваме заедно през живота. Успех ще е успехът на Йоан. На много нива е, като при всеки човек.

- Чувствате ли се различен?

- От голяма част от хората - да. Но чувствам, че има и такива като мен. Откривам сродни души, иначе ще е самотно и страшно. Живее с една такава сродна душа,

с Юлиана сме сродни души.

Различното е интересно, не е проблем. Това е огромна тема, за която си струва много да се говори. Че е крайно време да почнем да мислим за другите като за различни и да ги приемаме такива, каквито са. На много нива става въпрос, като се започне от Истанбулска конвенция, бежанци, съседи, партии, как общуваме. В повечето процеси сме ужасяващо назад, но се движим с някаква скорост. Шанс има.

ПЕПА ЙОРДАНОВА